

Wahyu bab Yesus Kristus - Nomer Papat

Yesaya Patang Puluh

Jeff Pippenger

2023-10-23

Pesen saka Wahyu bab Gusti Yesus Kristus sing lagi kabukak segelé kalebu pangenalan tembung Ibrani sing dijarwakaké dadi “kayektèn,” kang, ing antarané prakara liya, makili watak Kristus minangka Alfa lan Omega. Wiwitaning sawijining prakara sing makili wekasaning prakara mau nyarupi sakabèhing Kitab Suci, lan watak Kristus kawedhar ana ing Kitab Suci, amarga Panjenengané iku Sang Sabda. Alfa lan Omega iku unsur saka watak Kristus sing Panjenengané piyambak mratelakaké, minangka bukti yèn Panjenengané iku Gusti Allah.

Yesaya bab patang puluh nandhani wiwitaning sawijining narasi kenabian kang lumaku terus nganti pungkasaning kitab Yesaya ing bab sawidak enem. Bab punika diwiwiti kanthi netepaken Sang Panglipur ingkang kintun, ingkang dipunprasetyakaken déning Kristus dhateng para murid supados nglipur piyambakipun saking tindakipun, nanging rawuhipun Sang Panglipur punika manggihi kasampurnanipun ingkang sampurna, kados samukawis wangsit, wonten ing dinten-dinten wekasan. Penetepanipun Yesaya lan Gusti Yesus ngenani rawuhipun Sang Panglipur nunjuk dhateng kuciwaning gerakanipun golongan satus patang puluh sekawan ewu, ingkang kalampahan tanggal 18 Juli 2020.

Nanging Aku ngandhani kowé kayekten; luwih becik tumrap kowé menawa Aku lunga: amarga manawa Aku ora lunga, Sang Panglipur ora bakal teka marang kowé; nanging manawa Aku mangkat, Aku bakal ngutus Panjenengané marang kowé. Lan manawa Panjenengané wis rawuh, Panjenengané bakal nyelakaké jagad bab dosa, lan bab kabeneran, lan bab paukuman. Yokanan 16:7, 8.

Tembung-tembung “dosa, kabeneran, lan pangadilan” iku kang bakal dienggo déning Sang Panglipur kanggo “nyalahaké” jagad. Tembung kang dijarwakaké dadi “nyalahaké” iku uga ngemot teges kanggo ngyakinaké. Telung langkah “dosa, kabeneran, lan pangadilan” iku makili tembung Ibrani kang dijarwakaké dadi “kayekten.” Tembung iku kawangun saka aksara kapisan, kaping telulas, lan kang pungkasan saka alfabèt Ibrani, lan tembung iku makili yèn Sang Nitahaké samubarang kabèh iku Panjenengané kang kapisan lan kang pungkasan, Alfa lan Omega. Nalika Sang Panglipur rawuh marang wong satus patang puluh papat èwu kang nandhang kuciwa, Panjenengané bakal ngyakinaké wong-wong mau, lan sabanjuré jagad, yèn Allah iku Alfa lan Omega.

Padha nglipura, padha nglipura umat-Ku, mangkono pangandikané Allahmu. Wusanana panglipur marang Yérusalèm, lan sesambata marang kutha iku, yèn wektu peperangané wis rampung, yèn kaluputané wis diapura; awit saka asta Pangéran dhèwèké wis tanpa tiket kaping pindho marga saka sakèhé dosané. Ana swarané wong kang sesambat ana ing ara-ara samun, Padha nyawisna dalané Pangéran, padha lurusna ana ing ara-ara

samun dalam gedhé kanggo Allah kita. Saben lebak bakal dituwakaké, lan saben gunung lan punthuk bakal diratakaké: kang mlengkung bakal dilurusaké, lan panggonan kang grombhol bakal didadèkaké rata: Lan kamulyaning Pangéran bakal kauningakaké, lan sakèhing manungsa bakal padha ndeleng iku bebarengan: awit tutuké Pangéran wus ngandika mangkono. Yesaya 40:1–5.

Pethikan punika ngidentifikasi pakaryan utusan Élia ingkang pungkasan, ingkang diprelambangaké déning William Miller, ingkang piyambakipun sampun diprelambangaké déning Yohanes Pambaptis, ingkang sampun diprelambangaké déning Élia, lan ingkang sampun dipunidentifikasi déning Maleakhi minangka utusan ingkang nyawisaké dalam tumrap Utusaning prejanjian. Ing gerakan Élia ingkang pungkasan, nalika Pangéran ngutus Sang Panglipur kanggé ngiyataken tiyang-tiyang ingkang sampun kuciwa lan sami ngentosi Pangéran sajroning mangsa tundha, “kamulyaning Pangéran badhé kaandharaké, lan sakèhing daging badhé sami ningali punika bebarengan.” “Kamulyan”ipun Pangéran punika watakipun, lan Wahyu bab Yesus Kristus punika pambikakan segel saking unsur watakipun ingkang dipunwakili minangka Alfa lan Omega. Sasampunipun pangenalan saking gangsal ayat kapisan, “swaraning wong kang sesambat ana ing ara-ara samun,” nyuwun dhateng Allah, “Punapa ingkang kedah kawula serat?”

Ana swara ngandika, “Sambata.” Lan dheweke matur, “Apa kang kudu dak sambatakake?” Sakehing daging iku kaya suket, lan sakehing kaendahane kaya kembang ing ara-ara: suket iku alum, kembang iku luntur, amarga ambeganing Sang Yehuwah ngembus marang iku; satemene bangsa iku suket. Suket iku alum, kembang iku luntur, nanging pangandikaning Allah kita bakal tetep langgeng ing salawas-lawase. Yesaya 40:6–8.

Piwulang bab watakipun Kristus ingkang dipratandhakaken minangka Alfa lan Omega dipun papanaken wonten ing salebeting pralambangipun Islam. Ing Yehezkiel tigangdasa pitu, lebak balung-balung pejah rumiyin dipun satunggalaken, lajeng dipun gesangaken lumantar pesen kenabian bab papat angin.

“Malaékat padha nyekel papat angin, kang dilambangaké minangka jaran ngamuk kang ngupaya uwal lan mlayu nglangkahi lumahing bumi kabèh, nggawa karusakan lan pati ing sajroning lakuné.

“Apa kita bakal turu ing sajroning ambang banget saka jagad langgeng? Apa kita bakal dadi tumpul, adhem, lan mati? Dhuh, muga-muga ing pasamuwan-pasamuwan kita ana Roh lan napasipun Gusti Allah kang diembusaké marang umaté, supaya padha ngadeg ing sikilé lan urip. Kita perlu nyumurupi yèn dalané iku ciut, lan gapurané sesak. Nanging nalika kita lumebu lumantar gapura kang sesak iku, ambané tanpa wates.”
Manuscript Releases, volume 20, 217.

Jaran nesu ing wangsit Kitab Suci iku Islam. Jaran nesu iku lagi dicekel supaya ora nindakake pakaryan karusakane, kaya sing dilambangaké déning dicekele papat angin déning papat malaékat ing Wahyu pitu. Iku padha ditahan nganti wong satus patang puluh papat ewu kasègel.

Lan sawisé iku aku weruh malaékat papat ngadeg ana ing patang pojok bumi, nyekel patang angin ing bumi, supaya angin aja nganti ngembus ing bumi, utawa ing segara, utawa marang wit siji waé. Lan aku weruh malaékat liyané munggah saka sisih wetan, nggawa meterai saka Allah kang gesang; lan panjenengané sesambat kanthi swara sora marang malaékat papat mau, kang wis kaparingaké kuwasa kanggo ngrusak bumi lan segara, pangandikané, “Aja ngrusak bumi, uga segara, utawa wit-witan, nganti kita wis mènèhi meterai marang para abdi Allah kita ing bathuké.” Wahyu 7:1–3.

Angin papat kang katetepi iku nglambangaké ditahanné Islam nganti panyegelan umaté Allah rampung kalaksanani. Ing Kitab Wahyu, Islam kagambar minangka telung slomprèt pungkasan saka pitu slomprèt, lan uga minangka telung bilai.

Lan aku mirsani, lan krungu ana malaekat mabur ana ing satengahe langit, ngandika kanthi swara sora, Bilai, bilai, bilai, tumrap para kang manggon ana ing bumi marga saka swara-swara slompret liyane saka telung malaekat, kang isih bakal ngunekake slomprete! Wahyu 8:13.

Sasampunipun nepangaken kalih welasing slompret bilai, Yohanes niteni ciri-ciripun Islam wonten ing bab sanga. Ing ayat sekawan saking bab sanga kaparingaken satunggaling prentah dhateng Islam, ingkang kaleksanan wonten ing sajarah Abubekr, pamimpin kapisan sasampunipun Mohammed.

Lan wus dipréntahaké marang wong-wong mau, supaya aja ngrusak suketing bumi, utawa apa waé kang ijo, utawa wit apa waé; nanging mung wong-wong kang ora nduwèni meteraining Allah ana ing bathuké. Wahyu 9:4.

Uriah Smith ngidentifikasi gegayutanipun Abubekr kaliyan ayat kaping sekawan.

“Sasampunipun pejahipun Mohammed, piyambakipun dipun-gentosi wonten ing pangarsa déning Abubekr, A.D. 632, ingkang, sanalika sampun saéstunipun netepaken panguwasa lan pamaréntahanipun, lajeng ngintunakên serat edaran dhateng suku-suku Arab, saking pundi pethikan ing ngandhap punika:”

“Nalika sira perang ing perang-perangé Gusti, tumindaka kanthi gagah prakosa kaya para priya, tanpa mbalèkaké geger; nanging aja nganti kamenanganmu kacelupan getihing para wanita lan bocah-bocah. Aja ngrusak wit kurma siji waé, utawa ngobong pategalan gandum apa waé. Aja nebang wit-witan kang metokaké woh, lan aja gawé karusakan apa waé marang kéwan ternak, kajaba mung kang sira patèni kanggo dipangan. Manawa sira damel prejanjèn utawa pasal apa waé, netepana iku, lan dadia setya marang tembungmu. Lan nalika sira lumaku, sira bakal nemoni sawatara wong agama kang urip nyepi ana ing biara-biara, lan ngarah marang awake dhewe supaya ngawula marang Allah kanthi cara mangkono; aja ganggu wong-wong mau, lan aja matèni wong-wong mau utawa ngrusak biara-biara mau. Lan sira bakal nemoni golongan liyané kang kalebu sinagogané Iblis, kang makuthané dicukur gundhul; temenana sira mbelah bathuké, lan aja diparingi pangapura apa waé nganti wong-wong mau salah siji dadi Mohammedans utawa mbayar upeti.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation,

Uriah Smith lajeng ngenali rong golongan manungsa, kang kudu dibedakaké déning para prajurit Islam sing diutus déning Abubekr kanggo nggawa perang nglawan Roma. Salah siji golongan dipangertèni déning piyambakipun minangka para biarawan Katulik, kang ngabekti ing dina Minggu; déné golongan sijiné yaiku wong-wong kang ngabekti ing dina kapitu. Islam mung kena nyerang para panyembah srengéngé. Sing luwih wigati tumrap panggatosan kita yaiku yèn manungsa, apa sing ngugemi Minggu apa sing ngugemi Sabat, kanthi pralambang dipratélakaké minangka suket, tetuwuhan ijo, lan wit-witan. Papat angin ing pasal pitu katahan supaya ora ngunus marang suket nganti para pangugem Sabat iku kaségel.

Utusan saka gerakan satus patang puluh papat ewu takon marang Gusti Allah, “Apa kang kudu dakserukaké?” Dheweke dipangandikani yèn pawartané iku kudu nyatakaké manawa Sabda Allah tetep jejeg ing salawas-lawasé, lan pawarta iku kudu dipasang ing sajroning konteks angin kang ngembus ing suket. Nalika Sang Panglipur diutus marang satus patang puluh papat ewu, kang wus ngalami kuciwa amarga sawijining ramalan ngenani Islam kang gagal, lan sawisé iku padha nyumurupi yèn dheweke ana ing wektu tundha miturut pasemon bab sepuluh prawan, mula banjur padha diparingi weruh déning Sang Panglipur yèn pawarta kang kudu padha aturaké iku yaiku pawarta ngenani peranan Islam ing ramalan Kitab Suci. Tekané Sang Panglipur, ing sajarah wektu tundha, ndadèkaké dheweke padha ngadeg.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He anaking manungsa, ngadéga ana ing sikilmu, lan Aku bakal ngandika marang kowé.” Lan roh iku mlebu ing aku nalika Panjenengané ngandika marang aku, sarta ngedegaké aku ana ing sikilku, nganti aku krungu Panjenengané kang ngandika marang aku. Ezeziel 2:1, 2.

Padha ngadeg nalika padha ditangèkaké manèh.

Lan wong-wong saka para bangsa, karabat, basa, lan umat bakal ndeleng layone mau telung dina setengah, lan ora bakal nglilani layone mau disarekake ana ing kuburan. Lan wong-wong sing manggon ana ing bumi bakal padha bungah marga saka dheweke, padha seneng-seneng, lan padha ngirim bebungah siji marang sijiné; amarga loro nabi iki wis nyiksa wong-wong sing manggon ana ing bumi. Lan sawisé telung dina setengah, Rohing urip saka Gusti Allah mlebu ing wong loro mau, banjur padha ngadeg ana ing sikilé; lan rasa wedi kang gedhé tumiba marang wong-wong sing ndeleng dheweke. Wahyu 11:9–11.

Rong langkah iku, yaiku ngadeg banjur kaangkat munggah minangka panji, uga digambarake déning Yehezkiel ing pasal telung puluh pitu. Langkah kapisané Yehezkiel nglumpukake pérangan-pérangan badan saka balung-balung garing wong mati kang ana ing lebak kuciwa. Langkah kapindhoné Yehezkiel yaiku piwulang babagan patang angin, kang dadi piwulang panyegelan, yaiku piwulang Islam.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, Hé anaké manungsa, apa balung-balung iki bisa urip? Aku banjur mangsuli, Dhuh Pangéran Allah, Paduka ingkang pirsu.

Panjenengané banjur ngandika maneh marang aku, Medhara bab balung-balung iki, lan kandhaa marang balung-balung iku, Hé kowé balung-balung garing, rungokna pangandikané Pangéran. Mangkéné pangandikané Pangéran Allah marang balung-balung iki: Lah, Ingsun bakal ndhatangaké ambegan mlebu ing kowé, lan kowé bakal urip. Lan Ingsun bakal masang otot-otot ing kowé, lan ndadèkaké daging thukul ing ndhuwurm, lan nutupi kowé nganggo kulit, lan maringi ambegan marang kowé, sarta kowé bakal urip; lan kowé bakal ngerti yèn Ingsun iki Pangéran. Mulané aku medhara kaya kang wis didhawuhaké marang aku; lan nalika aku medhara, ana swara, lan lah ana gègèr, lan balung-balung iku padha sesambungan, balung karo balungé dhéwé. Nalika aku ndeleng, lah otot-otot lan daging padha thukul ana ing ndhuwuré, lan kulit nutupi mau saka njaba; nanging durung ana ambegan ing jeroné. Banjur Panjenengané ngandika marang aku, Medhara marang angin, medhara, hé anaké manungsa, lan kandhaa marang angin, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Hé ambegan, mrenea saka sakabèhé patang penjuru angin, lan ambegana wong-wong kang padha dipatèni iki, supaya padha urip. Mulané aku medhara kaya kang dipréntahaké marang aku, lan ambegan mau mlebu ing wong-wong mau, temah padha urip, lan padha ngadeg ana ing sikilé, dadi wadya-bala kang akèh banget. Ezekiel 37:3–10.

Ing pethikan kitab Yesaya, kang sapunika kita pirsani, nalika Sang Panglipur rawuh, wong-wong mau padha ngadeg ing sikilé, banjur padha diangkat munggah menyang gunung kang dhuwur minangka panji, sarta martakaké “kabar kabungahan” yaiku udan pungkasan, pangandikané malaékat katelu.

He Sion, kang nggawa pawarta kabungahan, munggaha ing gunung kang dhuwur; he Yerusalem, kang nggawa pawarta kabungahan, ungakna swaramu kanthi kakuwatan; ungakna, aja wedi; kandhaa marang kutha-kutha ing Yehuda, Lah Allahmu! Lah, Pangéran Allah bakal rawuh kanthi tangan kang rosa, lan lengené bakal mrentah kanggo Panjenengané piyambak; lah, ganjarané ana bebarengan karo Panjenengané, lan pakaryané ana ing ngarsané. Panjenengané bakal ngengon pepanthané kaya pangon: Panjenengané bakal nglumpukaké cempé-cempé nganggo lengené, lan nggendhong ana ing pangkoné, lan bakal nuntun kanthi alus kang lagi bunting. Sapa kang wis ngukur banyu nganggo cekungan tangané, lan ngira jembaré langit nganggo saprentangan, lan ngempakaké lebu bumi ana ing sawijining takeran, lan nimbang gunung-gunung nganggo timbangan, lan bukit-bukit nganggo dacin? Sapa kang wis nuntun Rohé Pangéran, utawa minangka juru pituturé wis mulang Panjenengané? Karo sapa Panjenengané rembugan, lan sapa kang maringi piwulang marang Panjenengané, lan mulang Panjenengané ana ing dalan kaadilan, lan mulang Panjenengané kawruh, lan nduduhaké marang Panjenengané dalan pangerten? Lah, bangsa-bangsa iku kaya tetes saka ember, lan kaanggep kaya bledug cilik ana ing timbangan; lah, pulo-pulo iku diangkat kaya prakara kang banget sepele. Lan Libanon ora nyukupi kanggo kayu obongan, mangkono uga kewan-kewané ora nyukupi kanggo kurban obongan. Kabèh bangsa ana ing ngarsané kaya tanpa apa-apa; lan kaanggep déning Panjenengané kurang saka tanpa apa-apa, lan kasia-siaan. Yesaya 40:9–17.

Wong-wong kang wus metu saka pasareané diangkat dadi sawijining panji, utawa kaya kang dipratelakaké déning Yesaya, padha digawa menyang “gunung kang dhuwur.” Gunung kang dhuwur iku panji mau, lan iku nglambangaké wong-wong kang padha ngentèni Gusti, sajroning mangsa tundha kang diwiwiti déning kuciwane kang kapisan tanggal 18 Juli 2020.

Sèwu bakal mlayu merga saka panyendikané wong siji; merga saka panyendikané wong lima kowé bakal padha mlayu, nganti kowé kari kaya tenger ana ing pucuking gunung, lan kaya panji ana ing sawijining bukit. Mulane Pangéran bakal ngentèni, supaya Panjenengané bisa maringi sih-rahmat marang kowé; lan mulane Panjenengané bakal kaluhuraké, supaya Panjenengané bisa ndhawuhaké kawelasan marang kowé; awit Pangéran iku Allah kang kebak kaadilan; rahayu kabèh wong kang ngentèni Panjenengané. Yesaya 30:17, 18.

Ing Wahyu sewelas, panji iku diangkat menyang swarga.

Lan wong-wong mau padha krungu swara gedhé saka swarga ngandika marang wong-wong mau: Munggaha mréné. Banjur wong-wong mau munggah menyang swarga ana ing sajroning méga; lan mungsuh-mungsuhé padha ndeleng wong-wong mau. Lan ing jam iku uga ana lindhu gedhé, lan saprasepuluhing kutha ambruk, lan ing sajroning lindhu iku wong sing kapatèni cacahé pitung èwu; lan sisané padha kataman wedhi, banjur padha ngluhuraké Allahing swarga. Wahyu 11:12, 13.

Wahyu pasal sewelas nedahaké yèn loro saksi iku kaangkat munggah menyang swarga, ing jam kang padha karo lindhu mau. Lindhu kang kalakoné kawujud déning Révolusi Prancis ing sajarah kapungkur iku, dados pralambang tumumpese Amérika Sarékat nalika angger-angger dina Minggu. Mulané, panji iku kaangkat nalika angger-angger dina Minggu, lan panji mau banjur martakaké “pawarta kabungahan” marang saindenging jagad.

He para pedununging jagad kabèh, lan para kang manggon ana ing bumi, padha delengen, nalika Panjenengané ngedegaké sawijining panji ana ing gunung-gunung; lan nalika Panjenengané ngunèkaké slomprèt, padha rungokna. Yesaya 18:3.

Panji bakal ngaturaké “pawarta kabungahan” nalika “slomprèt” diunekaké. Pesen slomprèt pungkasan ing Kitab Wahyu iku slomprèt kapitu, yaiku bilai katelu, yaiku Islam. Yesaya, Yohanes, lan Yèhezkièl kabèh padha ngandika bab jaman wekasan, lan wong-wong mau ora tau silih bertentangan.

Segel Allah dipasang marang umaté Allah nalika hukum Minggu ditetepaké.

“Ora siji waé saka kita bakal tau nampa meterai Allah sajrone watak kita isih ana siji cacad utawa rereged ing dhuwuré. Kita dhewe kang kaparingaké tanggung jawab kanggo mbeneraké cacad-cacad ing watak kita, kanggo ngresiki padalemaning jiwa saka saben najis. Banjur udan pungkasan bakal tumiba marang kita, kaya udan wiwitan tumiba marang para murid ing Dina Pentakosta....”

“Apa kang koktindakake, para sadulur, sajroning pakaryan gedhé panyawisan? Wong-wong kang nyawiji karo jagad lagi nampa cetakan kadonyan lan nyawisaké dhiri

kanggo tandha kéwan mau. Nanging wong-wong kang ora ngendelaké marang awaké dhéwé, kang andhap-asor ana ing ngarsané Gusti Allah lan nyucekaké nyawané lumantar mituhu marang kayektèn, wong-wong iki lagi nampa cetakan swarga lan nyawisaké dhiri kanggo segelé Gusti Allah ing bathuké. Nalika dhawuh mau kawedhar lan cap mau dipatrapaké, wataké bakal tetep suci lan tanpa cacad ing salawas-lawasé.” Testimonies, volume 5, 214–216.

Sanadyan paukiman iku dipasrahake nalika hukum Minggu ditetepake, wong-wong kang nampa meterai iku prelu wis nduwèni watak kang wis kasiyapake kanggo meterai mau sadurunge hukum Minggu, awit hukum Minggu iku krisis kang dadi tujuwan tumuju saka sakehing krisis ing Sabdaning Allah. Iku “krisis”, utawa “panguwuh”, ing tengah wengi sajroning pasemon bab sepuluh prawan.

“Watak kapratelakaké déning sawijining krisis. Nalika swara kang temen-temen nguwuhaké ing tengah wengi, ‘Lah, pangantèn lanang rawuh; metua kowe padha nyambut dhèwèké,’ para prawan kang padha turu padha tangi saka turuné, lan banjur katon sapa waé kang wis ngadani pepanthan tumrap prastawa iku. Kaloro golongan mau padha kepethuk tanpa ancang-ancang, nanging sing siji wus siyap tumrap kaanan darurat, déné sing sijiné ketemu tanpa pepanthan. Watak kapratelakaké déning kaanan. Kaanan darurat ngetokaké sejatiné bahaning watak. Sawijining bilai kang dumadakan lan ora kaajab-ajab, kasusahan merga katilar wong kang ditresnani, utawa sawijining krisis, sawijining lara kang ora dinyana, utawa sangsara batin, samubarang kang ndadèkaké nyawa adhep-adhepan karo pati, bakal ngetokaké kasunyatan batin saka watak iku. Bakal kababar kanthi cetha apa ana pracaya kang sejati marang prasetyaning pangandikaing Allah utawa ora. Bakal kababar kanthi cetha apa nyawa iku kasantosakaké déning sih-rahmat utawa ora, apa ana lenga ana ing pawadhahan bebarengan karo damaré.”

“Mangsa pacoban rawuh marang saben wong. Kadospundi kita nindakaken dhiri kita wonten ing ngandhapipun pacoban lan pambuktosanipun Gusti Allah? Punapa damar kita mati? utawi kita taksih njagi supados tetep murub? Punapa kita sampun siyap tumrap saben kaanan darurat lumantar gegayutan kita kaliyan Panjenenganipun ingkang kebak sih-rahmat lan kayekten? Gangsal prawan wicaksana boten saged maringaken watakipun dhateng gangsal prawan bodho. Watak kedah kawangun dening kita minangka pribadi-pribadi piyambak.” Review and Herald, 17 Oktober 1895.

Para prawan wicaksana mbutuhake lenga iku sadurunge ana sesambat mau, awit nalika krisis ing tengah wengi tekan, wis kasep kanggo oleh lenga iku.

“Ana roh kasangsaran kang jero, roh perang lan tetesaning getih, lan roh iku bakal saya mundhak nganti tumeka ing pungkasaning mangsa. Sanalika umaté Allah kasègel ana ing bathuké,—iku dudu segel utawa tandha apa waé kang bisa katon, nanging sawijining mantep ana ing kayekten, becik kanthi pangertening akal uga kanthi kasukman, satemah padha ora bisa digoyahaké,—sanalika umaté Allah kasègel lan kasawisaké tumrap guncangan, prakara iku bakal kelakon. Satemene, iku wus wiwit; paukiman-paukumané Allah saiki wus tumiba marang nagara iki, supaya maringi

pepéling marang kita, supaya kita padha weruh apa kang bakal rawuh.” Manuscript Releases, volume 1, 249.

Meteraine Allah iku sawijining mantep ing sajroning kayektèn, becik kanthi intelektual uga kanthi rohani. Meterai iku ora bisa katon, nanging panji iku bakal katon, awit iku siji-sijiné dalan supaya jagad bisa dipèngeti. Mulané, ana sawatara mangsa nalika meterai iku ora bisa katon, lan sawisé iku tumeka hukum Minggu, nalika meterai iku kudu katon.

“Pakaryané Roh Suci iku nyadaraké jagad ngenani dosa, ngenani kabeneran, lan ngenani pangadilan. Jagad mung bisa diparingi pepeling lumantar nyumurupi wong-wong kang pracaya marang kayektèn kasucekaké déning kayektèn, tumindak manut prinsip-prinsip kang luhur lan suci, lan kanthi pangertèn kang luhur sarta linuwih nedahaké garis pamisah antarané wong-wong kang netepi pepakoné Allah, lan wong-wong kang ngidak-idak pepakon iku ing sangisoré sikilé. Panyucekan déning Roh nandhakaké béda antarané wong-wong kang nduwèni meteraning Allah, lan wong-wong kang netepi dina palereman kang palsu. Nalika ujian iku teka, bakal katuduh kanthi cetha apa tandhané kéwan iku. Iku yaiku ngreksa dina Minggu. Wong-wong kang sawisé krungu kayektèn isih terus nganggep dina iki suci, padha nggawa tetandhané manungsa dosa, kang ngira yèn dhèwèké bisa ngowahi jaman lan angger-angger.” Bible Training School, December 1, 1903.

Meterai kang kudu kapuntampi sadurunge angger-angger Minggu ditetepaké iku yaiku pangrembakaning watak Kristus kanthi sampurna, lan iku ora katon, kajaba déning para malaékat. Meterai kang katon nalika ana angger-angger Minggu iku yaiku wong-wong kang netepi Sabat dina kapitu, awit iku minangka meterai, utawa pratandha, umaté Allah.

Sira uga kudu ngandika marang bani Israèl, mangkéné: Satemené, sabat-sabat-Ku kudu koktetepi; awit iku dadi pratandha antaraning Aku lan kowé turun-temurunmu, supaya kowé padha sumurup yèn Aku iki Pangéran kang nucèkaké kowé. Exodus 31:13.

Panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu wiwit tanggal 18 Juli 2020, lan kudu rampung sadurunge hukum Minggu.

He para kang manggon ing salumahing jagad, lan para padhuwure bumi, padha suminggaha, nalika Panjenengané ngunggahaké sawijining panji ing gunung-gunung; lan nalika Panjenengané ngunèkaké kalasangka, padha rungokna. Yesaya 18:3.

Pitu gludhug kang saiki wis kabukak segelé, nedahaké yèn sajarahé wong satus patang puluh papat èwu iku minangka pakaryan mratelakaké sawijining piwulang sing katata ana ing sajroning konteks bebaya slompret saka bilai katelu. Slomprèt Islam ing ramalan Kitab Suci iku kang diswarakaké déning panji kang diangkat munggah saka kubur.

Papatang waymark saka saben garis reformasi, kang cocog karo papat waymark sajarah taun 1840 nganti 1844, netepaké yèn saben saka papat langkah ing saben garis reformasi tansah nduwèni tema kang padha. Waymark kapisan ing sajarah golongan satus patang puluh papat èwu, kang diwakili déning 1840 nganti 1844, yaiku panguwataning pekabaran ing tanggal 11

September 2001. Waymark iku yaiku Islam. Waymark kapindho saka sajarah paralèl tumrap golongan satus patang puluh papat èwu yaiku kuciwane tanggal 18 Juli 2020. Waymark iku yaiku ramalan ngenani Islam kang wis dirusak déning panrapaning wektu. Waymark katelu, kang nandhani Midnight Cry, yaiku sawijining pambeneran marang ramalan gagal ngenani Islam. Pambeneran iku nggambaraké panolakan marang panrapaning wektu. Waymark kapapat yaiku hukum Minggu, ing ngendi panji kang diangkat iku ngunèkaké slomprèt kapitu, yaiku bilai katelu, yaiku Islam.

Yesaya bab patang puluh netepake titik wiwitan kanggo rong puluh enem bab sabanjuré. Titik wiwitan iku dumunung ana ing kitab Wahyu bab sewelas, nalika loro nabi sing nyiksa wong-wong iku diuripaké manèh. Sang Panglipur nguripaké manèh lan ndadèkaké wong-wong mau ngadeg, lan sawisé kuwi wong-wong mau banjur kaangkat munggah menyang swarga. Yesaya ngenali utusan Élia minangka swara sing sesambat ana ing ara-ara samun. Banjur utusan iku takon apa pesené, lan marang dhèwèké dipratélakaké, lumantar pralambang kenabian, yèn pesen Islam iku sawijining pepeling slomprèt kang diproklamasèkaké déning panji. Nanging siji-sijiné cara supaya Islam bisa dipandharaké minangka slomprèt pepeling ing dina-dina pungkasan yaiku kanthi ngenali Islam ing jaman biyèn. Wiwitané Islam kaya sing dimangertèni déning para Millerit, lan kaya sing kagambar kanthi cetha ana ing loro bagan suci Habakuk, kudu dienggo kanggo ngenali Islam ing bilai katelu.

Aku kasurupan ing Roh ing dina Gusti, lan krungu ana swara gedhé ana ing mburiku, kaya swaraning kalasangka. Wahyu 1:10.

Yokanan krungu swaraning slomprèt ana ing wingkingé ing kitab Wahyu, lan Yokanan nggambarake wong satus patang puluh papat ewu kang krungu swara saka jaman kapungkur. Swara ing wingkingé Yokanan, yaiku kang makili swaraning slomprèt saka jaman kapungkur, iku pangerten para pelopor manawa slomprèt-slomprèt mau minangka paukumaning Allah marang pangibadah dina Minggu. Papat slomprèt kang kapisan kawedharake marang Rum kapir minangka wangsulan tumrap angger-angger dina Minggu kang kapisan kang ditetepake déning Konstantinus ing taun 321. Slomprèt kaping lima lan kaping enem, kang yaiku bilai kapisan lan kapindho, makili paukumaning Allah marang Rum kapausan sawisé iku uga netepake angger-angger dina Minggu ana ing Konsili Orléans ing taun 538. Bilai kaping telu saka Islam tekan nalika angger-angger dina Minggu ditetepake ing Amérika Sarékat. Banjur panji diangkat lan mratélakaké kalungguhan profetiké Islam, adhedhasar kalungguhan wiwitané Islam.

Piwulang kang dipratelakaké déning panji iku mung bisa ditegakaké manawa piwulang mau dipasang ing sajroning konteks Alfa lan Omega. Sawisé pambuka iki ing Yesaya bab patang puluh, pangudharan Kitab Suci kang paling kukuh lan paling langsung ngenani Allah minangka Alfa lan Omega katetepaké sajroning sawetara bab kang jejèr. Bab-bab mau minangka gambarané Yesaya tumrap Wahyu bab Gusti Yesus Kristus, kang “diparingaké Allah marang Panjenengané,” “supaya dipratélakaké marang para abdiné Panjenengané prakara-prakara kang enggal kudu kalakon; lan Panjenengané ngutus malaékaté sarta

mratandhanèkaké iku marang abdiné, yaiku Yokanan,” kang nulis iku “ing sawijining kitab, lan” ngirim “iku marang pitu pasamuwan.”

Bab-bab candhakistan kitab Yesaya badhé kita rembag ing artikel salajengipun.

Rahayu wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokake tembung-tembung saka wangsit iki, sarta netepi apa kang katulis ing njeroné; awit wekdalé wis caket. Wahyu 1:3.